

[Lawaetz]

Det har været nævnt før, at der er så mange offentligt ansatte i folketinget, at man dér kan komme i forlegenhed med hensyn til, hvornår man må ytre sig, og hvornår man ikke må. Man vil kunne finde mange eksempler på det. Jeg ved, at min kollega hr. Knud Lind har været ude for nøjagtig det, da han kom til at ytre sig om en sag ud fra sit kendskab til den i kommunalbestyrelsen.

Vi ser som sagt meget sympatisk på forslaget. Jeg vil godt medgive såvel justitsministeren som hr. Hans Jørgen Jensen, at det er svært at lave eksakte bestemmelser, men man skal absolut arbejde i retning af en øget ytringsfrihed, også for offentligt ansatte. Jeg synes næsten, det er et mistillidsvotum til offentligt ansatte, at man forsøger på at bremse deres ytringsfrihed.

Vi ved alle sammen, at hvis man vil rigtig frem i verden, skal man tilhøre det store socialdemokrati. Netop dér kunne der være tale om, at de stakkels mennesker skulle have noget større ytringsfrihed, for vil man op til toppen dér, så er det begrænset, hvad man tør sige. Derfor er ordet »sanktion«, som hr. Hans Jørgen Jensen bragte ind i billedet, nok værd at diskutere lidt nærmere. Et menneske kan godt være dygtigt og velegnet til en stilling uden at tilhøre det største parti.

Lone Dybkjær (RV):

Da mit partis ordfører, hr. Bernhard Baunsgaard, ikke kan være til stede, skal jeg på partiets vegne sige følgende:

Det radikale venstre er enig med SF i, at offentligt ansattes ytringsfrihed må sikres. Professor Poul Andersen har i sin afhandling herom fastslået, at offentligt ansatte ikke burde finde sig i, at grundlovens regler om ytringsfrihed ikke gælder for dem, og professoren peger med rette på, at kun indskrænkninger, der var lovbestemte, burde tillades.

For samfundet er det efter vor opfattelse meget afgørende, at offentligt ansatte deltager i debatten og gør brug af deres ytringsfrihed. Debatten kan i mangfoldige tilfælde slet ikke føres på sagligt grundlag, hvis de eksperter, som offentligt ansatte ofte er, ikke kan deltage frit i debatten. Debatten bliver ringere, lovene dårligere, og det ender med at gå ud over os alle sammen.

SF taler om, at man ikke må gribe ind over for offentligt ansatte, der deltager i de-

batten, men vi vil gerne gå videre og lade det være medtællende i positiv retning ved forremmelser, at offentligt ansatte havde deltaget – naturligvis på saglig vis – i den offentlige debat.

Der er altså for vores vedkommende tale om tre mål. For det første at sikre de offentligt ansattes menneskeret, for det andet at sikre den saglige debat til gavn for os alle sammen og for det tredje, at de offentligt ansatte måske netop burde forfremmes på grund af, at de havde deltaget i debatten.

Inge Krogh (KrF):

Det er naturligt, at de offentligt ansattes ytringsfrihed er begrænset af lovregler om tavshedspligt og om injurier, ligesom de selvfølgelig ikke må give urigtige oplysninger. Hvad omfatter så tavshedspligten? Først og fremmest er der selvfølgelig tavshedspligt angående klienter og deres forhold – dem, som søger til de offentlige institutioner, hvor de enten er tvunget til at komme, eller hvor de skal hjælpes. Tavshedspligten må også gælde andre forhold, f. eks. de interne forhold, men hvordan? Det må nærmest være en fornemmelssag hos den enkelte, hvordan man vil administrere det, og da der er så forholdsvis få sager af den slags, må det vel betyde, at man fra både underordnedes og overordnedes side nogenlunde accepterer hinanden.

Det ville være meget trist, hvis offentligt ansatte ikke skulle kunne udtale sig i den offentlige debat, da vi ved, hvor stor en del af vores befolkning der er ansat i den offentlige sektor. Jeg har i hvert fald selv, ansat under socialstyrelsen, adskillige gange kritiseret den kraftigt og bl. a. talt om, at det var som at slå i en dyne at tale med dem, og jeg er i hvert fald aldrig nogen sinde blevet bebrejdet det. Det kan godt undre mig lidt bagefter, men det er der altså ikke nogen der har gjort.

Jeg har til gengæld oplevet noget sådant, mens jeg har været herinde. Fra en institution skrev en underordnet tjenestemand til mig om noget, han syntes der manglede på institutionen. Det resulterede i, at jeg stillede et spørgsmål til en minister, og jeg fik et ganske udmærket svar, som for øvrigt ikke kunne fornærme nogen som helst, heller ikke institutionens leder. Det var selvfølgelig ikke